

DANI BLANCO

**Garbiñe
Biurrun
Mancisidor**

EHUKO
IRAKASLEA,
EPAILEA

Abortua, duintasuna eta askatasuna

JUSTIZIA MINISTROA eta Espainiako Gobernua ari dira Abortuaren Legea delakoaren aldaketa sakona sustatzen. Horrela azaldu du, behintzat, Gobernuako presidentek berak aurreproiektu hori publikoki babestu duenean. Bada, ezagutzen den egitasmo horren arabera, 2010ean onartu zen Legeak ezarri zuen epe sistema bertan behera utzi nahi dute. Erreformat 1985eko Legea baino murriztaileagoa da, atzerago eramaten gaitu, fetuaren malformazioak kanpoan uzten baitira. Argi dago proposatzen den erregulazio horrekin Europako herrialde gehienetan indarrean dauden araudietatik aldenduko garela.

Proposatzen den aurreproiektuaren ikuspuntua kezkarria da benetan: emakumeok babesa, laguntza eta aholku bereziak behar ditugulakoan dago; emakumeok gure amatasunaz eta gure nortasunaren garapen libreaz erabakiak hartzeko ezgaitzat hartzen gaitu

Printzipioz, edozein arau aldatu nahi denean, aurrekoak azaldu dituen disfuntzioak, zailtasunak eta oztupoak aztertu behar dira, erreforma beharrezkoa den ala ez neurtu eta, hala balitz, erreformat nondik nora joan behar duen erabaki ahal izateko. Hau guztiz zentzuzkoa bada ere, kasu honetan ez da horrelakorik egin, ez orain arte, behintzat. Aldiz, ez da arrazoi-tzen erreformaren beharra, oraindik indarrean dagoen Legea eta gizartearen errealitatea bat datozelako eta inolako gatazka edo arazorik sortu ez delako azken hiru urteetan. Zerbait aipatzeagatik, aurreproiektuan aipatzen da Konstituzio Auzitegiaren doktrinari egokitzeko beharra, baina, egia esateko, Auzitegi horrek ez du inoiz Konstituzioaren kontraketatzat jo epe sistema. Alderantziz, Alderdi Popularrak 2010eko Legearen aurka aurkeztu zuen konstituziokontarakotasun-errekurtsuaren ebazpenaren zain gaude. Gainera, Auzite-

giak errepikatu duenez, jaiotzeko dagoe-nak babesa merezi du Konstituzioaren arabera, baina ez da eskubideen jabe. Aldiz, emakumeok oinarritzko eskubideen jabe garenez, epe sistemak bermatzen du babes orekatua umekiaren eta emakumez-koon eskubideen artean.

Proposatzen den aurreproiektuaren ikuspuntua kezkarria da benetan: emakumeok babesa, laguntza eta aholku bereziak behar ditugulakoan dago; emakumeok gure amatasunaz eta gure nortasunaren garapen libreaz erabakiak hartzeko ezgaitzat hartzen gaitu. Gobernuaren ikuspegitik emakumeok biktima hutsak gara eta, horren ondorioz, ez gaitu hartzen abortuaren delituaren egileztat. Ez dut esango delitugileztat tratatzea nahi dudala, baina adibide horrek oso ondo islatzen du Gobernuaren ikuspegia.

Bestalde, ez dago ukatzerik erreformaren ondorioak oso larriak izango direla. Alde batetik, aurreikusten diren eskakizun formalek oso zaila egingo dute edozein erabaki garaiz hartzea; bestetik, zaila izango da baita ere, osasun zerbitzuetako pertsonalak horrelako arriskuak bere gain hartzea.

Baina ez dira hor bukatzen erreforma horrek ekarri ditzakeen zorigaitzak. Garai hauetan bereziki, argi dago bere ondorio-rik nabarmenetariko bat haxe izango dela: desberdintasun sozialak areagotu egingo direla eta bitarteko ekonomikorik ez duten emakumeek abortatu beharko dutela ondorio larrien arriskupean. Gainera, aurreproiektuaren injustizia soziala sakonagoa da, fetuaren malformazioen kasua ukatzen denean, eta aldi berean, mendekotasun laguntzak murrizten edo kentzen direnean.

Arazo eta helburu pertsonalak eta politikoak at utzirik —nahiz eta erabakigarriak diren gai horretan—, argi dago erreforma horren oinarrian erlijio zehatz baten sinis-menak daudela eta denoi inposatu nahi dizkigutela. Estatu eta gizarte aske eta demokratiko batean inposaketa hori eta emakumeon askatasunaren murrizketa guztiz onartezinak dira. ■

